

Návrat z planéty Slast'

Bol ryšavý jesenný deň, vietor štípal na lícach, no slnko ešte stále hrialo. Už som nevedel, čo mám robiť proti ukrutnej nude, keď mi zapípal mobil, tým známym tónom z messengeru. Na displeji zažiarila správa, ktorá ma mala vyslobodiť z premárneného dňa: nepôjdeš von? Nikdy ma netreba presviedčať dvakrát.

Výbehol som z domu a po chvíli prišiel na miesto, obkľúčené rozostúpenými stromami, z ktorých už jeseň postŕhala všetky listy a rozložila ich po zemi ako farebný koberec. Keď som prišiel, chalani, bledozelení mužíci, už boli v inom stave, smiali sa viac než obvykle. Keď stíchli, len sa nemo usmievali, proste bolo vidieť, že si užívajú. Naliehavo sa pýtali, či si nedám aj ja, a ako som sa tak pozeral, že navštívili inú planétu, neodolal som. S divným a nepoznaným pocitom na hrudi som nemo prikývol. Na tento môj nehučný signál kamarát vytiahol vrecúško, v ktorom sa skrývala malá zelená šiška. Podal mi ju a šiel nabráť vodu do fľaše (plastová fľaša, ktorá má zospodu prepálenú, nie príliš veľkú ani malú, dieťa), počas čoho som otvoril vrecko a po prvýkrát som ucítil tú špecificky významnú vôňu. V duchu som si hovoril, že takto asi vonia zakázané ovocie. Potom ku mne podišiel kamarát s fľašou a povedal, aby som ju podržal, kým mi všetko uvarí. Tak som teda chytil fľašu a on začal pomaly trhať tú malú zelenú šišku a nakladať ju do kotla, ktorý následne položil na vrch fľaše, kam padol ako uliaty. Pomaly začal prepaľovať šišku bľiacim zapaľovačom, farba ktorého pripomínala jasnú letnú oblohu. Fľaša sa začala plniť hustým dymom, zdanlivo pripomínajúcim mlieko. Vdýchol som a z plných pľúc som do seba natiahol horký dym, a keďže to bolo prvýkrát, po vdýchnutí som začal prudko kašľať ako tuberák. Keď som konečne prišiel k dychu, uvedomil som si, že niečo je inak: všetko sa zdalo byť pomalšie, farby získavali na sýtosti, všetky starosti zrazu niekam odišli.

Po nejakej dobe obdivovania okolitej krajiny dostal jeden zelený kamarát skvelý nápad: ísť sa prejsť po poli, ktoré bolo vysoko nad nami, skryté za stromami. Vyšli sme na pole, ktoré sa mi v slastnom stave zdalo také nádherné, ako keby ani nebolo z tohto sveta. Keď som po ňom námesačne kráčal, cítil som sa ako orol, ktorý sa voľne vznáša na modrej oblohe. Zrazu nám kamarát povedal, aby sme sa pozreli pred seba. Môj pohľad uchvátilo purpurové zapadajúce slnko, ako sa skrýva za oblakmi, cez ktoré sa ku nám len sťažka dostávali posledné hrejivé lúče. Celé to mystérium pripomínalo bránu do nového sveta, ktorý nás v diaľke určite čakal.

Čas ubiehal neuveriteľne pomaly. Ako keby sa všetko načas zastavilo a my sme si tak mohli čo najdlhšie užívať ten opojný stav. Pri ceste späť, k nášmu pôvodnému stanovisku, som sa zastavil a začal som obdivovať oblaky, ktoré plávali po oblohe. Čím dlhšie som sa pozeral na ľahučko sa vznášajúce oblaky, tým viac sa mi z nich pred očami začal utvárať obrovský had, ktorého pohľad neveštil nič dobré. Vyzeral, akoby chcel zaútočiť. Ako som chvíľu pozoroval toto zjavenie, povedal som si, že by asi bolo lepšie ísť naspäť za mojimi kamarátmi, ktorí aj z diaľky nazeleno svetielkovali.. Otočil som sa na päte a rezkým krokom som sa vydal k nášmu pôvodnému táboru.

Po zotmení nám prišlo ako dobrý nápad ísť konečne domov, no najhoršie bolo, že jediná cesta viedla popri lese, ktorý aj vďaka tme a môjmu stavu naberal nepríjemnú hororovú atmosféru. Ako som si tak kráčal po chladnej temnej ceste, môj úžasný stav nahradila najdesivejšia vec, aká sa vtedy mohla stať: boli to tretie kroky, ktoré som počul celú cestu. Mal som zadúšavý pocit, že za mnou niekto kráča. Počul som zlovestné ozveny pomalých krokov, ktoré pripomínali zakrádanie sa vraha, prenasledujúceho svoju obeť. Spolu s týmito krokmi som vnímal už ten zrýchlený tlkot vlastného srdca a búšiaci roj myšlienok, plných neistoty a strachu.

Po tejto psychicky náročnej ceste som sa konečne ocitol v meste, ktoré osvecovali pouličné lampy. V tej chvíli mi pripadali ako svetielka nádeje po dlhom blúdení v lese. Na autobus, ktorý ma viezol domov, si už nepamätám. Zmizli dokonca aj zelení muži. Fin. Nateraz finále.

názov: **Návrat z planéty Slast'**

autor: **Adam Kikuš**

vek: 16

Obchodná akadémia M. Hodžu v Trenčíne